

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до свещ. Д. ПОВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Да бждемъ!

Преживяваме дни на бури и сътресения. Морето на политическо-икономическия животъ се надигнало, вълнува се и свирепо кипи. Различнитъ направления на мисълта, подобно на морски вълни, образуватъ безкраенъ въртопъ отъ идеи и противоречия. Моралната и идейна криза е голъма. Всичко това съ всичката своя горчивина се отразява най-зле върху оформящата се душа на младежта. Последната се лута и търси изходъ отъ това задушно положение. Въртъпъ този хаосъ отъ идеи и противоречия тя търси идеалъ, който да задоволи нейния възискателенъ и пъргавъ умъ, да ангажира всички нейни сили и да я тласка къмъ дадена целъ. А такъвъ идеалъ нъма кой да ѝ посочи. Всички почти, чието назначение е да сочатъ свѣтлитъ хоризонти на близкото бждаще, сж измѣстили точката на тежестта на човѣшката мисль изъ вѣнъ човѣка. Забравятъ човѣка. Търсятъ благоденствие, а пъкъ забравятъ или криво разбиратъ правитѣ пжтища, които водятъ къмъ това благоденствие. Мислятъ, че това ще се постигне само съ хубаво писани закони и добри желаниа.

Ала този страшенъ въртопъ отъ идеи и противоречия трѣбваше да дойде, за да измие всичко кално, всичко повърхностно, всичко утопично отъ измжената, иначе способна за велики дѣла, българска душа. И наистина, следъ бѣгащитѣ и разпиляващи се облаци радостни лжчи на новъ идеализмъ си пробиватъ пжтъ, проникватъ и се мжчатъ да обживятъ, ободрятъ, морната действителностъ. Скоро, скоро слънцето на новия денъ ще грѣйне и небето ще стане ясно и ведро. Чувствува се, че се зараждатъ вел ки движениа сръдъ младежта, че настъпва време, когато много сърца, сгрѣни отъ религиозна вѣра, много млади умове, озарени отъ чиста наука, се вече съединяватъ подъ знамето на различни съюзи за свята служба на своя народъ. Въпреки недостатъцитѣ и падението наши, ние не сме

сразени и не бива да чупимъ ржце и безутешно да ридаемъ надъ гробовѣтѣ на падналитѣ, но да стегнемъ сърцата си, да укрепимъ волята си и да рабовимъ, кой както може, да действуваме щото българската младежъ да обърне очи къмъ Бога, да обикне неговата правда и въ името на нейнитѣ вѣчни и безсмъртни идеи смѣло да трѣгне напредъ въ живота. Трѣбва да се даде на тази младежъ идеалъ, който да отговаря на нейната душа и нейния умъ. Тя има нужда отъ идеалъ, които да ангажира всички нейни млади сили, да я окриля и води отъ сила въ сили.

Него ние ще намѣримъ само въ Евангелието въ лицето на човѣка Исусъ. Изучаване Евангелието и прилагането му въ живота—ето пжтя къмъ желаното благоденствие. Това е най сполучлива рецепта за болната наша душа.

Завоя къмъ този идеалъ е направенъ. Знамето на Христа гордо се развява вече надъ много клубове и гимназии, нѣщо което до скоро бѣше немислимо.

Прочее, да бждемъ смѣли носители на Христовото име. Нека възпламеняваме въ себе си религиозното чувство. Нека съ достоинство манифестираме нашата вѣра и нейното значение за живота. Нека не се боимъ отъ плашила, както за себе си говори великия руски писателъ Григорий Петровъ. Да не търпимъ никакъвъ гнетъ, никакво ограничение, особено гнета на простата невежествена тълпа. Съ тава ще усилимъ завоя по пжтя къмъ Бога и ще изпълнимъ своето свято назначение въ живота. Нека бждемъ добри християни.

Да бждемъ!

В. Яковъ

Да кажемъ истината!

Горчивата истина не може вече да се крие. Тя е ясна и очебиюща за всички. Тя е у насъ вече злобата на деня.

Нашата младежъ, въ села и градове, съ малко, може би, изключения, е разюздана, похабена. Тя плуе въ покварата и разврата, и нейното бждаще не може да ни радва. Тя, въ селата особено презъ зимния сезонъ, по цѣли ноци непрекъснато, на тълпи, състоящи отъ момчета отъ 15—20 год. възраст, вмѣсто да бжде въ читалището или вечерното училище, отъ кждето ще може да намѣри и извлече полза за своето бждаще, шири се и вилнѣе разюздано по улицитѣ, или пиянствува по кръчмитѣ, и то въ кой?—*Въ ксито жемата е кръчмарка.* Ами въ градоветъ какво е? Публичнитѣ домове се ужъ закриха, а сега всичкитѣ по-главни хотели сж взели физиономия на такива: тѣ се посещаватъ и денемъ и ношемъ отъ градска и селска младежъ отъ посочената възраст и защо? — Защото въ всѣки отъ тѣхъ сж настанени по 2—3 и повече бѣздѣлници келнерки — *морално паднали жени!* Ето кжде е злото, което всички вече съзиратъ и за което сж заговорили както публицисти, така и общественици миряни и духовници,—но нищо активно не се предприема.

Безпорно, това обществено зло би трѣбвало да се изкоренява много по-отдавна чрезъ училището, църквата, читалището и др. възпитателни институти, но все не е толкова късно и днесъ да се взематъ нуждитѣ мѣрки. Нека първомъ се отстраня онова, що е добра почва, на която расте злото.

Напр., не ще ли намѣрятъ друга по-добра и полезна работа тия млади и физически здрави жени, а се настаняватъ за служителки въ кръчми и хотели, кждѣто, да си признаемъ, не имъ е мѣстото? Че малко ли бѣдни и безъ работа момчета и стари жени има, отъ които първитѣ могатъ да бждатъ като прислуга, както бѣше въ миналото, а вторитѣ като перачки при кръчмитѣ и хотелитѣ?

Защо съдържателитѣ на тия заведения прибиратъ подъ булото на тия нужди млади жени?

Не е ли съ единствената целъ, да имъ привлечатъ въ сжщностъ, съ *лекото си поведение*, по голъма клиентела? — А съ това не се ли нанаса силенъ ударъ на общественния и народенъ моралъ? Не се ли разстройватъ семейства? . . .

Не ще бжде, прочее, голъма беда за еднитѣ и другитѣ, а напротивъ, ще бжде отъ голъма обществена полза, ако съ законъ се забрани настаняването на такива млади жени за служителки въ кръчми и хотели, и само тогава ще видимъ, че нашата младежъ, ще посещава по-вече Читалището, а може би и никакъ кръчмитѣ и хотелитѣ, които, сега, пълни масово, съ което, се лишаватъ и отъ материални сръдства, и отъ душевенъ миръ и чистота, а резултатътъ на всичко това се явяватъ само изродени и некадърни бждащи граждани на своята държава и отечество.

с. Байрямъ-Дере

С.-бирникъ Атанасъ Терзиевъ

Една нова книга.

Централниятъ стълбъ, върху който и въ миналото, и днесъ се крепи една държава, това е организираната военна сила — армията. България и въ далечното минало—въ времената на Крума, Асѣня, Симеона, Самуила—и въ ново време, всѣкога е имала храбра, непобедима войска. Българинътъ е чуденъ войникъ. Ако българскиятъ политикъ презъ последното десетилѣтие покри и себе си, и отечеството си съ позоръ, българскиятъ войникъ остана гордъ и ненадминатъ по храбростъ отъ никоя чужда армия. Славата на българския войникъ се носи по цѣлъ свѣтъ.

Ала времената се измѣниха. Дойде време да се брани отечеството не само съ здрави мисци и луда храбростъ. Следъ последнитѣ изпитания, на които бѣ подложено нашето отечество, всѣки разбира, че отечеството иска да му се служи колкото съ пълна готовностъ да се мре на бойното поле, когато засвири бойната трѣба, толкова и съ ежечасно и ежеминутно изпълнение на онова, което се нарича *граждански дългъ*. Стана всеизвестно, че българина разбира патриотизма само въ готовността да

се мре на бойното поле и нъма никаква представа за онова, което се нарича *обществена патриотизъмъ*. Днесъ намъ сж нуждни колкото храбри на бойното поле войници, толкова преданни въ обикновения животъ на своята служба граждани. „Намъ трѣбватъ личности съ убеждение, съ воля и добри чувства за съвмѣстенъ животъ“. За да имаме тия личности трѣбва да се работи, за да се убеди човѣка, да се изпълни той съ дълбоко съзнание, че той е личностъ, а личността е светиня; да се убеди, че отдѣлната личностъ, отстранена или нарушила правилата на общежитието, убива себе си и нанаса рана въ тѣлото на общежитието; да се убеди, че този, който нъма съзнанието за мѣстото и отговорността, които заема и носи въ обществото, не може да бжде въртенъ и достоенъ войникъ—гражданинъ на отечеството си.

Такива сж мислитѣ, които вълнуватъ днешния български офицеръ. И стѣснената днесъ българска казарма вече далечъ не е онази школа за грубо физическо възпитание, каквото бѣше тя до известна степенъ презъ годинитѣ до последната тежка война. Точно това ни говори и новоиздѣлата книга „*Поучения за войника — Гражданинъ*“ —идея и дѣло на Началника на Варненския гарнизонъ и на неговитѣ първи помощници.

„Тази книга не е само учебникъ за казармата, казва Началника на гарнизона въ своето препроводително писмо до абонатитѣ, а е книга, която съ своитѣ поучения цели да направи отъ българина добъръ войникъ, както въ казармата, така и вѣнъ отъ нея, което всички офицери родолюбци желаемъ. Къмъ тази задача трѣбва да се нагоди живота въ казармата, нѣщо, което вече отъ 2-3 години вършиме, а сега съ настоящата книга ние даваме най после въ ржцетѣ на войника пособие, за да бжде облекченъ въ работата си, и самъ да си помогне като се самообразова и самовъзпитава. Вратата къмъ душата, къмъ чувствата, е умътъ: никаква възвишена идея вече не може да бжде трайна, ако не е съзнатата и ако нъма убеждение за нейната истинностъ и затова, ако искаме сигурно да работимъ по възпитанието, трѣбва да работимъ чрезъ ума

Царъ Иродъ Иудейски.

(Страница изъ кн. на Ф. В. Фаррара „Живота на Исуса Христа“)

Относително разказа на Евангелието за избизачето на вилеамскигѣмладенцивъзникнали съмнения. Този подвигъ на Ирода, обаче се намира въ пълно съгласие съ всичко, което ние знаемъ за характера на този царъ. Господстващитѣ страсти у този способенъ, но пороченъ властитель била най необуздано честолюбие и мжчителна завистъ. Цѣлиятъ неговъ жизненъ пжтъ е залаянъ съ кръвъ отъ убийства. Той избивалъ свещеницитѣ и първенцитѣ, масово

посичалъ членоветѣ на Синедриона заповѣдалъ предъ собственитѣ му очи въ нарочно устроено увеселение да удавятъ първосвещен. своя шурей младиятъ и благороденъ Аристовулъ; той заповѣдалъ да задушатъ собствената му любима жена, прекрасната асмонейска княгиня Мариамна, макаръ тя, както изглеждало, да била единичното човѣшко сжщество, което той страстно обичалъ. Неговитѣ синове Александъръ, Аристовулъ и Антипатръ, чичо му Иосифъ, чичото на жена му Антигонъ, тещата му Александъръ и тѣща му Александра, роднината Кортобанъ, другаритѣ Доситей и Гадинъ—ето само малцина отъ тия, които паднали жертва на

неговитѣ кръвожадни, подозрителни и престжлни опасения. Братъ му Ферота и синъ му Архелай едвамъ избѣгнаха смъртта. Нито цѣлтущата младостъ на князь Аристовула, нито бѣлитѣ коси на царя Хиркана могли да ги защитятъ отъ неговото ласкателно и предателско безумие. Убийства чрезъ обѣсване, убийства чрезъ изгаряне, убийства чрезъ разкъсване, убийства тайни, отравяне, дѣла на безсрамна скотска похоть—ето съ какво сж прапълнени лѣтописитѣ на това царуване, което било така жестоко, щото по силното изражение на иудейскитѣ пратеници предъ императора Августа, ония, които останали още живи при Ирода, били по

нешастни даже отъ убититѣ И, подобно на Хенриха VIII и Иванъ Грозни, всички ирачни звѣрски инстинкти на неговия характеръ, като че ли добивали все по-голъма и голъма сила, колкото животътъ му се приближавалъ къмъ своя край. Преследванъ отъ призрака на своята задушена жена и умъртвенъ синъ, тревоженъ отъ чести припадъци на кръвожадностъ и угризение на съвестта Иродъ, това безжалостно чудовище, както го нарича Иосифъ Флавий, билъ обхванатъ презъ последнитѣ дни на своя животъ отъ мрачна и неокротима яростъ, която се струвала върху всѣкиго, съ когото той се срѣщнелъ. Не е трудно следъ това да си представимъ

че такъвъ човѣкъ, дивъ варваринъ, едва прикритъ подъ булото на изкривена и повърхностна цивилизация, е можалъ да действува въ дадения случай именно така, както описва евангелистъ Матей. Самата достоверност на събитието (избиването на младенцитѣ) получава независимо подвържде иеи отъ други източници. „Августъ, като билъ известенъ“, говори Микробий, „че между децата по долу отъ две години, избити по заповѣдъ на Ирода въ Сирия, билъ и сина на Ирода, даденъ на дойка,—казалъ следното: По добре да бждешъ Иродова свиня (Онъ по грѣцки), отколкото неговъ синъ (Огонъ) т. е. императорътъ искалъ да каже,

към сърцето, трѣбва да обрботиме мозъка като физически органъ, за да стане достъпно и сърцето — „Мозъка, ума на войника трѣбва на всѣка цена да се разработи“.

Ето основната идея на новата книга. Тази книга е едно епохално дѣло въ живота на българската армия. Тя е едно свидетелство за пламенния патриотизъм на българския офицеръ и за неговия вѣренъ усѣтъ къмъ нуждитъ, къмъ духътъ на времето.

Книгата представлява единъ обемистъ томъ отъ 750 страници. Написана е съ едъръ, четливъ шрифтъ на фина бѣла хартия. Къмъ всѣки томъ е приложена картата на България. Издадена е отъ щаба на полка въ Варна и затова съ подвързията струва само 00 лева, а чрезъ предприемачъ не би коствала по долу отъ 600 лв. Застѣпени сж следнитѣ отдѣли: *Правоучение, въручение, Отечествона история, Германско учение, Противовѣржавни идеи у насъ, Отечествона география, Българска военна история, Общи военни знания и Хигиени*. На всѣка втора страница отгоре стои по едно мъдро изречение, като напр: „Длъжникътъ е безъ болестъ боленъ“ или: „Надменността и глупостта сж съседи“, или: „Бездействието е порокъ“ и пр.

Да, книгата говори за вѣренъ усѣтъ у българския офицеръ за духа и нуждитъ на времето. И той превръща казармата въ истинско училище, което ще изпраща въ живота пълни съ дълбоко съзнание за общественъ дългъ граждани и умно храбри на бойното поле войници. Нека българската интелигенция оцени труда и обичта къмъ родината у младото българско офицерство и нека поеме подадената отъ последното рѣка за обща съвмѣстна работа. Стига сме плащали скжпо и прескжпо данъкъ на предубеждения и предразсѣдци! Скритата армия на разрушението е грамадна и работи съ сатанинско упорство. Злото разяжда нашия държавенъ животъ по видими и невидими пѣтища. Офицерството взема всички мѣрки, за да лѣкува болния човѣкъ — народната душа. Ние му отправяме нашата искрена радостъ и вседушевно съчувствие. Пѣтьтъ е вѣрно избранъ.

Свещеникъ Д. ПОВЕДИЛЪ ВЪ
запасенъ офицеръ

Беднитѣ въ града ни.

Наближаваха коледнитѣ празници. Мнозина почнаха да ги очакватъ съ радостъ: едни колятъ прасета, други се приготвятъ за вечеринки и разни забави, а трети гледатъ да си набавятъ това, което имъ е необходимо, за да прекаратъ тия празници по-добре.

Въ затѣнитѣ краища на нашия градъ, въ малки и прихлупени къщици, където цари ужасна мизерия, тамъ свѣтлитѣ празници не всяватъ радостъ. Очитѣ на тѣзи нещастници се пълнятъ съ сълзи и въ съзнанието имъ се редатъ споменитѣ за по-щастливи дни отъ миналото. Мжката, скръбта, мизерията бѣ смразила сърдцата на тия бедни. Ала отведнажъ като звезда блѣсна предъ очитѣ имъ радостта подкрепата на гражданитѣ, която за моментъ стопли тѣхнитѣ сърдца. Азъ сама искахъ да посетя тия нещастни бедни, за които чувахъ да се говори. Първо се натъкнахме въ къщата на една млада жена, бивша улка, която поддудяла следъ едно постигнало я нещастие. Въ студената стая на едно дъсчено сандъче (миндерче), облечена въ дрипи, лежеше болна старатъ й майка. Тази стара жена, като ни видя и като разбра целта на отиването ни, заплака като дете, като започна да ни описва злочестинитѣ си, сжщевременно ни разправяше, че умопобърканата й дъщеря унищожава и пилее всякакви пари, който й даде. „Нѣмаме газъ“ „Тази зима още лампа не сме видѣли“, казваши ни тя. На поднесенитѣ отъ насъ предмети тя съ сълзи на очи изсипа купъ благословии и благодарности на щедритѣ си дарители. Тѣзи нещастници покъртиха сърдцата ни. Отъ тамъ отидохме при една слѣпа баба. Намѣрихме я на земята, свита въ едно кюше и цѣлата завита съ една дреха, за да се пази отъ студа, а вънъ дъщеряй перѣше чужди дрехи. На поднесената помощъ дъщерята се разплака и дветѣ изказаха хиляди благодарности на дарителитѣ си. Отъ тамъ влѣзохме въ къщата на една млада вдовица съ 3 деца. Тази бедна жена отъ 2 години е на легло. Нещастната плака и се окайва, че вече не е годна да работи и да гледа децата си. Ний посетихме много такива бедни, които гниятъ въ мизерия и не подаватъ рѣце за милостъ, такива бедни, които сж далечъ отъ човѣшкитѣ помощи и състрадания. Всички тѣзи бедни окуражавахме, че за напредъ нѣма да останатъ така забравени и колкото може ще имъ се помага.

Добре би било, ако занаятѣ предъ при именни дни или панихиди на нашитѣ близки сами въ касата на братството дарения каквито дарения се правятъ отъ гражданитѣ въ такива случаи при разнитѣ дружества. Нека за напредъ всички граждани не забравятъ тия нещастници, които се мжчатъ и не подаватъ рѣце за милостъ.

Нека се има предъ видъ, че християнското братство най-добре знае беднитѣ хора на града, защото неговитѣ члено-

ве лично обикалятъ домоветѣ на беднитѣ. Всѣки, който дава помоща си въ братството, може да бжде спокоенъ, че тая помощъ ще се дадена най-болното мѣсто.

Кметството сжщо раздаде известна сума за празницитѣ на беднитѣ сѣмейства въ града ни, ала я раздаде безразборно. Мисля, че не би било зле, за въ бжде тази сума да се дава на братството, което да я раздава на беднитѣ, както става въ други градове

5. януарий 1927 г.

А. Чинтулова.

Хроника.

Предъ празницитѣ

Въ „Зора“ отправи нѣколко въпроси — молба до Св. Синодъ да прехвърли църковнитѣ ни празници по новия европейски календаръ, защото ето вече цѣли 10 години се раздвоява душата на народа и прекраснитѣ народни обичаи, свързани съ Сурваки (нова година) Бждни вечеръ и пр. започватъ да изчезватъ. Ние се присѣдиняваме изцѣло къмъ молбата на в. „Зора“. Не само това. Ние можемъ да увѣримъ високото духовно началство, че това е всенародна молба. Не сме срѣщали простъ и ученъ българинъ по градове и села, който да не таи въ душата си тази молба — да се изправи календаря. И с т и н а е, че въ Ромжния, която приложи новия календаръ по отношение на празницитѣ, станали смутове и разцепления между православнитѣ. Нашиятъ българинъ, каквото да се казва, има по-широкъ умственъ обгледъ отъ влаха и не ще се унижи да прави опозиция за праздни работи. Дано архиепископскиятъ съборъ, който се събира тази пролѣтъ, разреши този мжчителенъ за православния ни народъ въпросъ.

Ученическото хр. дружество при църквата „Св. Възнесение“ даде на първия коледенъ день забава съ елка въ тукашната държавна болница. Сжщото дружество вечерта на втория день на Коледа даде съ голѣмъ успѣхъ забава съ елка въ салона на църквата. Презъ ношъта пѣкъ на бждни вечеръ група ученици отъ сжщото дружество, семинаристи и гимназисти, коледуваха по християнскитѣ къщи. Ние се радваме отъ сърце предъ засилената дейностъ на дружеството.

Изъ града се разнасятъ невѣрни слухове, че свещ. Климентъ Кьосевъ, който напуска града, билъ изгоненъ

отъ свещеницитѣ въ града и владиката. Ние имаме положителни сведения, че самъ този свещеникъ е разпространявалъ тѣзи абсолютно невѣрни слухове. Отъ официално мѣсто ни съобщаватъ, че свещеникъ Климентъ самъ е поискалъ да напустне епархията, за да отиде въ Неврокопската епархия. Той е поискалъ процедурата по освобождаването му отъ града да мине по възможностъ най-спѣшно. Самъ отишѣлъ въ Варна. Самъ носилъ преписката отъ Варна въ София (защото Св. Синодъ може да измѣсти единъ свещеникъ отъ единъ градъ, а не този и онзи свещеникъ). Свещеникъ Климентъ е смѣталъ да стане голѣмѣцъ въ Неврокопската епархия. Смѣтнитѣ му обаче се развалятъ отъ други тамъ, а не тукъ, и той се намира въ неприятно положение. Веднага обръща колага и иска да се върне, ала измисля такъвъ недостоенъ аргументъ, който тежко оскърбява и владиката, и всички честни граждани, които се застъпиха за него. Той увѣрява хората, че го гонелъ владиката и поповетѣ и съ това не само не си помага, а, следъ като се узна отъ хората, отдрѣпна отъ себе си най-добритѣ си приятели. На лъжата краката сж кжси.

Ние скърбимъ, че и между нашето съсловие още се намиратъ хора, които си служатъ съ такива недостойни маниери и по този начинъ позорятъ себе си и нанасятъ петно на цѣлото съсловие. Скрѣбно.

Въ града ни отъ нѣколко месеци работятъ тихо и незабѣлзано три милосердни сестри отъ една протестантска мисия. Тѣ работятъ предимно между ерменцитѣ и турцитѣ въ града и рѣдко влизатъ въ български къщи. Тѣхната работа е да приглеждатъ съ лѣкаръ, лѣкарства и прислуга бедно болни хора. Външно нищо лошо не може да се подозре. Сестритѣ сж извънредно любезни, внимателни, тактични. Никой въ нищо не може да ги подозре и укори. Но въ резултатъ на тѣхната „тиха“ дейностъ протестантската църква започна да се пълни съ турци и ерменци. Последнитѣ масово се тѣпчатъ въ протестантската молилна, а пасторъ Георгиевъ се е усмѣлъ до уши. Къмъ това се прибавятъ и лошигѣ надумки всредъ ерменцитѣ по адресъ на тѣхния свещеникъ. Не си харесватъ църквата, богослужението, вѣрата. Ето резултатитѣ отъ тихата подмолна, „християнска“, „самоотвержена“ работа на чуждитѣ плащани агенти. Ерменци, отваряйте очитѣ си! Вѣрата е, която ви крепи въ вашето вѣковно изгнание. Ще загубите рода си.

Починалъ е бащата на нашия добъръ приятелъ Д. Дечевъ, г-нъ Йорданъ Дечевъ. Покойникътъ бѣше дългогошенъ народенъ учителъ, а сжщо народенъ представителъ дългогодишенъ членъ на ржжната постоянна комисиона пр. Той се славѣше съ сво добросърдечие и справедливостъ къмъ свои и чужди. Бѣ просвѣтенъ човѣкъ. Наши съболезнования къмъ опечаленитѣ.

Г-жа Василка Пашманова по случай 2 години отъ смъртта на съпруга ѝ Дяко Пашмановъ внесе 200 лева въ сѣсата на братството за бедни. Благодаримъ.

На коледа почина

София видния шуменски гражданинъ Христо Тодоровъ бившъ министертъ, народенъ представителъ, кметъ на града и пр. Хр Тодоровъ бѣше високо образованъ и преди всичко възпитанъ човѣкъ. И днесъ играеше видна роля въ политическия животъ на града. Той учеше необузданитѣ партизани на взаимно почитание и уважение помежду имъ. Хр. Тодоровъ бѣше една свѣтла личностъ, която шуменци изгубиха изъ своята срѣз сравнително рано — той умрѣ 63 год. Въ недѣля, 9-го, въ църквата се прочете покойника заупокойна молитва и градскиятъ кметъ г. Б. Битимовъ каза рѣдко хубава речъ Богъ да прости примѣрния гражданинъ и държавинъ Хр. Тодоровъ!

Командирътъ на 7

пѣх. дружина е ималъ неокновено хубавата идея да работи за следното. Пѣти врата на дружинната казарма да се изгради така, че да представлява единъ паметникъ две грамадни мраморни плочи на които да бждатъ изрѣзани съ златни букви имената на 2000 убити презъ войната офицери, подофицери и войници минали презъ тази казарма служили въ 7, 43, 43, 82 и опълченски полкове. Идеята отлична по замисълъ. Всѣхъ гражданитѣ ще може да чевлизайки по служба въ казармата, имената на скжпитѣ войници. Самата постройка бжде извънредно красива. Сжбота, 8, того, г. Командиръ дружината подложи сво идея на обсъждане предъ собрание на др-вото на запаситѣ офицери. Идеята по принципъ се прие отъ всички аklамация. Пустна се подписа Записаха се чувствителни суИдеята ще бжде широко пропагитирана. Ние ще се спремъ по пространно по този въпросъ въ другъ брой на вестника.

че понеже Иродъ е еврейнъ и по закона не може да яде свинско месо, то свинята у него била въ по-голѣма безопасностъ за своя животъ, отколкото всѣки отъ неговитѣ синове.

Скоро следъ избиването на децата дошла и смъртта на самия Ирода. Само 5 дни преди смъртта си той направилъ бѣсенъ опитъ за самоубийство и заповѣдалъ да посѣчатъ неговия по голѣмъ синъ Антипатра.

Неговото смъртно легло, пакъ напомняще за Хенриха VIII и Ивана Грозни, било заобиколено съ необикновени ужаси; той умрялъ отъ болестъ, която въ историята се срѣща само съ хора, които сж опозо-

рили себе си въ жажда за кръвъ и жестокостъ. На леглото на своя неджгъ, въ този великолепенъ и разкошенъ дворець, който той построилъ за себе си въ сѣнкитѣ на иерихонскитѣ палми, разплугъ въ болестъ и изгарянь отъ жажда, покритъ съ язви по тѣлото и вътрешно горенъ отъ бавенъ огънь, обкржженъ отъ свадливи синове и крадливии роби, мразещъ всички и мразенъ отъ всички, жадувайки смъртта като избавление отъ своитѣ мжки и въ сжщото време неудовлетворенъ въ крвопийството, страшенъ за всички, които го заобикаляли, и още по-страшенъ за себе си въ своята престѣпна съвестъ, яденъ още приживе отъ гроб-

ния гной, смуканъ отъ червеитѣ като видимо поразенъ отъ Божия гнѣвъ, следъ 70 годишенъ животъ на злодейства и разпѣтство, жалкиятъ старецъ, когото хората наричали „великъ“, лежалъ въ диво безумие, чакайки последния си часъ. Знаейки, че никой не ще пролѣе нито сълза за него, той намирилъ да застави мнозина да плачатъ сами за себе си, за това подъ страхъ на смъртнонаказание заповѣдалъ щото най-знатнитѣ сѣмейства въ царството и началницитѣ на колѣната да дойдатъ въ Иерихонъ. Когато тѣ дошли, то той като ги събралъ въ Иподрома, тайно заповѣдалъ на сестра си Саломия да ги затвори и да

ги избие въ самия моментъ на неговата смъртъ

По такъвъ начинъ, заливайки се въ кръвъ, замисляйки убийства даже въ часа на предсмъртната агония, душата на Ирода отишла „во тму кромѣшную“.

Въ пурпурно облекло, съ корона, скиптъръ и скжпоченни украшения, билъ положенъ въ великолепна катафалка съ царски блѣсъкъ и разточителство, окадяванъ съ благовония, билъ препроводенъ до гробищата му въ Иродия, не много далечъ отъ мѣстото, дето се родилъ Христосъ.

Обаянието, обаче, на Иродовото властничество се разрушило и народътъ видѣлъ кол-

ко призраченъ билъ неговиятъ мигновенъ блѣсъкъ. И нѣтъ на Иродовата смъртъ както той самъ предвижда билъ общъ празникъ. Защитанието му се оспорвало, цѣлството се разлагало, последната негова заповѣдъ не бѣ изпълнена. Неговитѣ синове въ по-голѣмата си частъ умрели въ безславие и заточенъ Божие то проклетие тежко надъ неговия домъ и, макаръ че отъ своитѣ деветъ жени много наложници той ималъ синове и 5 дъщери, въ пдължение на едно столѣтиенъ дѣтъ на Иеродулитѣ измрѣлъ отъ болестъ или насилие и то единъ потомкъ не останалъ за продължение на рода.

Превелъ: свещ. Д. п. Василъ